

Глава първа

-Нà ти, разбойник такъв! – извика Сам Силвър, докато пердашеше злостно отражението си с линийката.

Той се би с въображаемия си враг над завивката и покрай стола, докато накрая го изтика в гардероба. Победи благодарение на уникалната си ловкост със сабята! Но пък да не забравяме, че беше взимал уроци от експерти – група свирепи карибски пирати.

Звучеше невъзможно. Домът му в Бекуотър Бей се намиреше на хиляди мили

от Карибско море, а пиратите от „Морски вълк“ бяха живели триста години преди него. Но Сам имаше удивителна вълшебна монета, която го пренасяше там, когато той поиска.

Сам никога нямаше да забрави деня, в който намери златния дублон* в бутилка, извхърлена на брега. Беше му изпратена от неговия пра-пра-праядо – прочутия пират Джоузеф Силвър. Когато плу отгоре ѝ и я потърка, тя го върна назад във времето, на кораба „Морски вълк“ и при екипажа му от смели морски разбойници. Монетата беше най-ценното му притежание, и той я държеше в бутилката на една полица в стаята си.

Докакто размахваше бясно линийката

* Дублон – старинна златна монета

във въздуха, събори бутилката. Тя се удари в абажура на лампата, отскочи от възглавницата и падна в краката му на пода. Той я грабна и веднага провери дали е пукната. Изглеждаше добре, но тапата я нямаше и монетата, която трябваше да бъде вътре, беше изчезнала.

– Беда! – извика той, като се хвърли на пода и започна да търси скъпоценния дублон.

Нямаше и следа от него. Като светна с фенерчето си под леглото, видя нещо блестящо до стената. Измъкна го с една закачалка за грехи. Оказа се парченце станиол. Трескаво прерови кошчето за боклук, за да не би монетата да е паднала в него. Намери там чорап, две огризки от ябълка и смачкан сандвич, но не и златна монета.

Положението ставаше сериозно. Вълшебната монета сякаш се беше изпарила във въздуха! Без нея Сам нямаше да може да се върне на „Морски вълк“. Той преглътна при мисълта, че никога вече няма да види приятелите си Чарли и Фернандо, нито останалите пирати.

– Сам! – Майка му го викаше от заведението за рибка и картофи, което се намираше под апартамента им. – Можеш

ли да отскочиш до супермаркета вместо мен? Трябва ни мляко.

Сам простена. Как да мисли за млякото, след като току-що е изгубил вълшебния си дублон? Знаеше обаче, че ако не отиде, ще си навлече неприятности.

Докато натикваше левия си крак в маратонката, продължаваше да оглежда стаята.

– Ау! – Вътре имаше нещо твърдо. Той извади крака си и обърна маратонката. Монетата се изтърколи на килима.

Сам я грабна и я стисна в ръце. Беше преживял най-лошия миг в целия си живот. После му мина страшна мисъл. Ами ако дублонът беше изгубил вълшебната си сила след падането? По-добре да провери. После щеше да отиде до магазина. Това ѝ беше най-хубавото на тази монета: колкото и дълго да продължаваше пиратското приключение, той знаеше, че ще се върне у дома в абсолютно същия миг от настоящето.

Той навлече изтърканите дънки и тениската си, които винаги носеше при пътуванията си в миналото, и нахлузи маратонките си. После плю върху монетата и я потърка в ръкава си. Стаята веднага се завъртя лудешки около него.

Почувства се така, сякаш го всмуква
гигантска прахосмукачка.

Приземе се с удар на пода на малък склад.
Чу скърцането на дъските и усети
люлеенето. Страхотно! Отново беше
на „Морски вълк“.

Горе, от главната палуба, се чуваха
викове на екипажа. Сам скочи на крака.
Пиратският му елек, коланът и кърпата
го чакаха върху една бъчва, редом с
далекогледа. Чарли винаги ги оставяше
там. Тя беше единствената, която знаеше,
че той пътува във времето. Всички
останали мислеха, че сегиз-тогиз отскача
да навести майка си – което, естествено,
беше точно така. Просто тя беше по-
далеч, отколкото предполагаша.

Той прибра монетата на сигурно място
в джоба на дънките си, сложи пиратските
грехи и грабна далекотогледа. Изтича нагоре
по стълбата и изскочи на ярко осветената
от слънцето палуба.

Синият океан искреше, кърпените
платна се издуваха от вятъра, а знамето
с озъбения вълк и кръстосаните кости
се вееше весело горе на мачтата.

Някой беше прострял пране на едно
въже през палубата. Закърпените ризи
и панталони се полюшваха на вятъра.

„Не знаех, че пиратите имат ген за пране! – помисли си Сам. – Надявам се гладенето да не остане за мен!“

Той се мушна под грехите, за да потърси приятелите си, и се блъсна право в един човек от другата страна.

– Съжалявам – каза той, – аз...

Той заекна. Над него стоеше мъж, когото никога не бе виждал. Какво се бе случило? Намираше се на верния кораб, но къде беше екипажът на „Морски вълк“?

Глава втора

Сам изтича към палубата и премигна на яркото слънце. Корабът плаваше посред синия океан. Вятърът издуваше мръсните, кърпени платна, а знамето на главната мачта плъщеше. С озъбената си вълча глава над кръстосани кости то изглеждаше достатъчно свирено, за да изплаши и най-коравия враг. Сам зърна капитан Блейд, който гържеше здраво кормилото, а оръжията на коланите на гърдите му блестяха.

– Откъде се пръкна, хлане? – потупа го по рамото непознатият. – Нелегален пътник, а? В трюма ли се криеше? – гружелюбно ощипа той Сам по бузата.

Мъжът беше висок и широкоплещест, с усмихнати очи с мрежа от бръчици около тях. Изглеждаше приятелски настроен, но какво правеше тук? Сам усети как коремът му се свива. Къде са се дянали всички пирати и Гарван – неговият другар, папагалът? Нима монетата все пак се беше повредила? Дали не го беше пренесла на същия кораб, но в друго време?

– Сам! – чу се вик.

Момчето веднага позна този глас и на лицето му се разля усмивка. Към него тичаше Чарли с рошава та си коса и момчешките си грехи.

– Рагвам се, че се върна! – каза тя и го хвана под ръка.

– И аз! Отначало не видях никого и си помислих, че монетата ме е довела в друго... ау!

Чарли го настъпи силно по крака.

– Това е Сам Силвър – обърна се тя към непознатия. – Разказвахме ти за него. Той идва при нас, когато майка му няма нужда от него, нали Сам? И никога не знае кога ще се върне.

– Ъъ, точно така... – потвърди Сам,

потривайки крака си. Винаги можеше да разчита на Чарли да го измъкне. Щеше да бъде голяма грешка да спомене за пътуването във времето пред този човек. Той щеше да помисли, че е облаган от зъл демон.

– Значи ти си Сам Силвър. – Мъжът стисна ръката му с грейнало лице. – Аз съм Дик Гъджън. На този кораб съм едва от две седмици, но чух всичко за теб. Приятно ми е да се запознаем. Капитанът има много високо мнение за теб.

Сам усети как се изчервява.

– И успя да се качиш на борга, без никой да те забележи! – продължи Дик, като го гледеше възхитено. –

Ловко момче си. Къде живее майка ти?

– Това си е работа на Сам – бързо рече Чарли. – Той не ни казва и ние не го питаме.

– И нямаме нищо против това! – чу се басов глас. Към тях се приближаваше капитан Блейд,

а втъкнатите в колана му оръжия блестяха на слънцето. – Радвам се, че се върна – каза той на Сам. – Виждам, че си се запознал с новия член на екипажа. Качи се в Тортуга, когато спряхме за провизии. Дик се справяше добре с работата на наблюдател, докато теб те нямаше.

– Просто изпълнявах дълга си – отвърна Дик скромно.

– Това значи ли, че вече няма да имате нужда от мен в наблюдателницата, капитане? – попита разочаровано Сам. Той обичаше да бъде наблюдател, да се взира в морето от дървения кош на върха на главната мачта, известен като гарвановото гнездо, да държи Гарван на рамото си и да предупреждава екипажа, когато забележи вражески кораб. Видя горе зеленото петно от перушина, което значеше, че в този момент папагалът е горе и го чака.

– Естествено, че имаме нужда от теб, Сам! – увери го Блейд. – Ти си първокласен наблюдател. Освен това Дик ще ни бъде полезен на палубата. Той е отличен моряк и може да върши всякаква работа.

– Мътните ме взели – обади се Хари Хоп, който се присъедини към тях, потропвайки с дървения си крак по палубата. – Дик струва колкото килограмите си в злато.

– Така е – донесе се глас с испански акцент от въжетата.

Фернандо скочи при Сам и го тупна за добре дошъл по гърба. Сам забеляза, че момчето има нова златна обеца под къдравата си коса. Беше съсипал предишната, за да отключи един катинар. – Игваш тъкмо навреме, приятелю. Дик ще ни отведе при голямо съкровище.

– Да – потвърди новият член на екипажа, потривайки ръце. – Чух за един кораб, „Кралица Бес“, който отплава от Барбадос. Носи толкова злато, колкото никога не сте виждали! Жалко би било да оставим цялото това имане да стигне до Англия.

– Значи ще изчакаме, докато излезе в открито море, и ще му устроим засада? – попита нетърпеливо Сам.

– Не бързай толкова, момче! – засмя се капитан Блейд. – Той ще бъде охраняван от цяла флота военни кораби.

– Предложих на капитана да вземем златото още докато е на котва в пристанището на Бриджтаун – обясни Дик.

Сам почувства тръпката на възнението. После в главата му се зароди съмнение.

– Вие явно идвате от друг пиратски кораб? – обърна се той към Дик. – Той не е ли също по петите на съкровището?

– Обичам момчетата с бърз ум – отвърна Дик. – Не, последният ми екипаж загина в страховитата буря. Само аз оцелях... – Той замлъкна и Сам видя как в очите му проблясват сълзи.

– Да, но сега имаш нови другари – рече резгаво капитан Блейг и потупа Дик по рамото. – Хайде, всички по местата!

След няколко часа стигаме до Барбагос.

Сам, качвай се в наблюдателницата!

Капитанът се завъртя рязко и се наядна право на една плющаща на вятъра риза.

– И някой да свали това пране от палубата ми! – кресна ябосано той.

Дик Гъджън отново се усмихна.

– Хубав кораб е това. – Той огледа Сам от глава до пети. – А ти имаш вид на добър пират. Мислиш бързо и внимателно. Обзалагам се, че един ден ще станеш капитан!

Сам се заузкачва по мачтата към гарвановото гнездо, изпълнен с гордост. Това приключение май щеше да е страотно!

